

דף ע"א ע"ב

קו. בתחילה דנו יושבת על דם טוהר (דהיא כטבולת יום ארוך עד שיכלו ימי טוהר שלה) כדין טבול יום שהוא כשני לטומאה דאינו מטמא כלים, ולכן יכולה לערות מים לרחיצת קרבן פסח כיון שנוגעת רק בכלי ולא במים. אבל במים עצמם לא תגע, דחולין שנעשו על טהרת הקדש כקדש דמו, ושני עושה שלישי. וחזרו להחמיר ולהקל: החמירו לעשותה כנוגעת בטמא מת דהוי ראשון לטומאה לדעת בית הלל, ולדעת בית שמאי החמירו לעשותה כטמא מת עצמו דהוי אב הטומאה, והקילו דרק לקדשים הוה ראשון ולא לחולין, אפילו שנעשו על טהרת הקדש, ומותר לה לנגוע במים עצמם.

קז. אבא שאול אומר טבול יום מטמא שנים ופוסל אחד בקדשים (היינו דהוא כראשון לטומאה. וכן הא דאמרן לעיל ביושבת על דם טוהר דחזרו להחמיר, הוא אליבא דאבא שאול).

קח. היושבת על דם טוהר, וכן שאר טבול יום, אוכלת במעשר, וקוצה חלה מן העיסה קודם קריאת שם ומניחה בכלי (דחולין הטבולין לחלה, לאו כחלה דמו) ומקפת הכלי לעיסה (דמצוה לתרום מן המוקף) וקוראת שם חלה.

קט. משקין היוצאין מטבול יום דינם כמשקין שנגע בהם הטבול יום. לכן אם נפל רוק או דם של יושבת על דם טוהר על ככר תרומה, הרי זה טהור.

קי. אחר שכלו ימי טוהר שלה (ל"ג יום לזכר, וס"ו יום לנקבה) לדעת בית שמאי טעונה טבילה נוספת לאכול בתרומה (ולביאת מקדש אם ישראלית היא, רש"י), דכיון דהוה טבולת יום ארוך, הסיחה דעתה מן התרומה. ודעת בית הלל דאינה צריכה, רק לקדשים צריכה טבילה אחר הבאת קרבנה.

קיא. הרואה יום י"א של ימי זיבה – לדעת בית שמאי צריכה לשמור יום כנגד יום. ואם טבלה בערב ושמשה חייבים קרבן, והיא ובוועלה מטמאין משכב ומושב. ולדעת בית הלל אינה טעונה יום כנגד יום מדאורייתא, וסגי בטבילת לילה ופטורים מקרבן, ומכל מקום מטמאים משכב ומושב מדרבנן, דלא לייתי לאחלופי באמצע ימי זיבה.

דף ע"ב ע"א

קיב. ראתה יום י"א של זיבה ולמחרת ביום טבלה ושמשה ואחר כך ראתה – מדאורייתא אינה טעונה קרבן לכולי עלמא, דאין הראיה השניה מצטרפת לראשונה לטמאה למפרע. ומכל מקום לדעת בית שמאי מטמאה היא ובוועלה משכב ומושב למפרע מדרבנן. ולדעת בית הלל אינם מטמאים, אלא שהוא נקרא גרגרן (דאתי לאחלופי בשאר ימי זיבה, כדלקמן).

קיג. ראתה בשאר ימי זיבה וטבלה לערב ושמשה – חייבים בקרבן לכולי עלמא ומטמאים משכב ומושב. טבלה בבקר ושמשה – הרי זו תרבות רעה שמא תראה אחר כך ותסתור. ואם תראה – יתחייבו קרבן למפרע ויטמאו משכב ומושב למפרע. לפיכך מגען ובעילתן תלויים.

קיד. הא דברואה יום י"א של ימי זיבה אינה צריכה לשמור יום כנגד יום לבית הלל, משום דאין יום י"ב ראוי להצטרף עמו לזיבה.

קטו. שומרת יום כנגד יום בשני שלה (בתוך י"א ימי זיבה) – לדעת ר' הונא אפילו טבלה ושמשה לבית שמאי מטמאה משכב ומושב מדרבנן אפילו לא תראה אחר כך (והא דאמרן לעיל, אות קיג, דתלויין, היינו רק לבית הלל). ומשמע בגמרא דרב כהנא חולק על ר' הונא וסבירא ליה דגם לבית שמאי תולין. ומכל מקום מודה ר' הונא דרק היא מטמאה, אבל בועלה תלוי, כבית הלל.

קטז. זב שראה ראייה אחת הרי הוא כבעל קרי ואינו מטמא משכב ומושב, וטהור שהסיט את זיבתו אינו נטמא במשא. חזר וראה ראייה שניה – לבית שמאי מטמא למפרע משכב ומושב, וזיבתו מטמאת למפרע במשא, ולדעת בית הלל לעולם אין דנים זיבתו הראשונה אלא כבעל קרי, ואין לו דין זב אלא מראיה שניה ואילך.

דף ע"ב ע"ב

קיו. דעת ריש לקיש שכשם שיום י"א של ימי זיבה אינו צריך שימור לדעת בית הלל, כן גם יום עשירי לא בעי שימור (דאינו ראוי להצטרף לזיבה גדולה. רש"י ותוס'). ודעת ר' יוחנן דבעשירי מודים בית הלל דבעי שימור. ועיין לקמן אות קכ.

קיח. הא דקיימא לן י"א יום דבין גדה לגדה – לדעת ר' אלעזר בן עזריה הוא מהלכה למשה מסיני, ולדעת ר' עקיבא ילפינן לה מקראי.

קיט. לחמי תודה נבללים בחצי לוג שמן.

קכ. ברש"י משמע דמחלוקת ר' יוחנן וריש לקיש (לעיל אות קיז) היא בהלכה למשה מסיני. אך בתוס' מבואר דפליגי בסברא.

דף ע"ג ע"א

קכא. זבה שראתה יום אחד, או יומיים או שלשה ימים – מטמאה את בועלה כנדה. אבל זב אינו מטמא את מה שהוא בועל להיות כמוהו.

קכב. זבה, אפילו ראתה יום אחד, מטמאה משכב ומושב.

קכג. זבה שראתה יום אחד או יומיים, צריכה לספור אחד לאחד (היינו שסופרת יום אחד נקי בלבד). אבל זב שראה ראייה אחת הרי הוא כבעל קרי ואינו סופר כלל. ואם ראה שניים – סופר שבעה נקיים.